

Publicerad 2004-02-23 16:05 av Anders Bek

Ännu en sestina...

Ful

Jag undrar när jag lämnade mitt barn
och vem som lärde mig att han var ful,
helt utan chans att vinna någons kärlek
och ännu mindre väcka hennes lust.
Jag undrar när jag slutade att tro
att något jag vill ha blir kvar hos mig.

Och varje gång du kommer nära mig
så väcker du ett skrämt och ensamt barn
som har så svårt att öppna sig och tro
att du inte ska tycka han är ful.
Du har väl säkert ingen större lust
- men väljer mig i brist på verklig kärlek.

Beundran tolkade jag förr som kärlek.
Betyg blev kärlekssurrogat för mig.
Då slutade jag leva utav lust
och blev ett högbegåvat, artigt barn
som innerst inne visste jag var ful
och lärde mig att aldrig våga tro.

Vad krävs det för att jag ska kunna tro
att jag verkligen är din största kärlek?
I dina ögon är jag inte ful.
Du kan få vem som helst, men valde mig!
Du talar, oftare än jag, om barn
och inget verkar släcka ut din lust...

Att älska någon jämt, i nöd och lust
är lätt att lova, svårare att tro.
Det borde vara självklart för ett barn
att vänta sig det där dom kallar kärlek.
Men så var det tyvärr inte för mig
så jag blev självtillräcklig, stark och ful.

Och därmed blev den svage också ful,
och svaghet var att våga visa lust.

Du tror du ser likgiltighet hos mig,
det som är oförmåga till att tro
att det jag ser hos dig är verklig kärlek.
Man känner bara det man lärt som barn.

Nu vaggar jag mitt barn, och viskar ”Ful
är ingen som har kärlek, som har lust.”
Jag börjar tro att han kan höra mig.

© Anders Bek, 30/7 2002

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anders Bek med Poeter.se id #353 innehar upphovsrätten